

politiske Ligestilling med Mænd, og det er fra denne Periode, at Johanne Meyers Navn er særlig knyttet til Kvindesagen. I 1886 stiftedes »Kvindelig Fremskridtsfoerning« med Fru Bajer som Formand. Formaålet for denne Forening var at vække Kvindernes Interesse for politiske og sociale Spørgsmaal. Fru Meyer blev senere Formand og satte bl. a. igennem, at Mænd kunde blive Medlemmer af Foreningen, der hidtil kun havde bestaaet af Kvinder. Hun holdt en Række Møder rundt om i Landet og stiftede der en hel Del Afdelinger af »Kvindelig Fremskridtsforening«. Da Fru Pastorinde Luplau stiftede den første Kvindevagretsforening 1889, blev Fru Meyer Medlem af dennes Bestyrelse. Fra 1888 udgav »Kvindelig Fremskridtsforening« et Blad: »Hvad vi vil«, for hvilket Johanne Meyer blev Redaktør. Det skulde være Organ for Kvindesagen (Kvindernes Ligeberettigelse med Mændene), Fredssagen (Krigs Forebyggelse ved Voldgift), og Arbejdersagen (Lige Ret og Adgang for alle til Sam-

fundets Goder). Bladet fik hurtig ca. 1000 Abonnenter. Efter 1½ Aars Forløb viste det sig, at Bladet, trods det, at alt Arbejdet gjordes gratis, ikke kunde betale sig. Fru Meyer siger selv i et Tilbageblik over dets Virksomhed, at Folk klagede over Sproget, de fine Damer vilde ikke skrive sammen med Tjenestepigerne o. s. v.

Men der dannedes da et Konsortium, der satte Penge i Foretagendet. Konsortiet mente, at Bladet skulde hedde »Kvindebladet »Hvad vi vil«, og at det skulde være Organ for Kvindesagen alene. Man betalte de indsendte Artikler, men Indholdet blev mindre værdifuldt, og de arbejdende Kvinder faldt fra. Efter et Aars Forløb overtoges det atter af »Kvindelig Fremskridtsforening«, og det holdtes oppe ved private Bidrag. Redaktionen havde atter frie Hænder, Arbejdet var gratis og Ordet frit. En Tid gik Bladet over til »De samlede Kvindeforeninger«, men disse opløste hurtig deres Forbindelse, og Bladet gik atter tilbage til Aktionærerne. Fru Meyer vilde nu

ikke længere være Redaktør, og Bladet gik ind i 1894.

Man faar et levende Indtryk af alle de Vanskeligheder, der har været at overvinde, og man maa beundre, at Fru Meyer havde Energi nok til at være Redaktør i 7 Aar.

Da Fru Luplau tog Initiativet til ved de politiske Valg i 1890 at opfordre Kvinderne til hele Landet over at interpellere Folketingsmændene om deres Stilling til Kvindernes politiske Valgret, fik Johanne Meyer det Hverv at interpellere i Københavns 5te Kreds. De to Kandidater var Holm og Ryssel. Holm svarede, at han som Socialdemokrat selvfølgelig vilde arbejde for Kvindernes Ligeberettigelse. Ryssel (Højre) svarede, »hvis Statens Faktorer vil give Kvinderne Valgret, da vil jeg ogsaa gaa med dertil; dog tror jeg, det er bedst i alt Fald for Arbejdernes Hustruer foreløbig at holde sig udenfor de politiske Rumleriere«.

I de følgende Aar sygnede Arbejdet for den politiske Valgret hen, og Johanne Meyer, der altid var virksom

med Enkedronningen i Spidsen har gjort Underværker for i de sidste 14 Aar at skaffe det aller nødvendige tilveje for de magre Tilskud. I Hoveddepotet i Kalvebod Bastion findes af Materiel en saakaldt Ambulancekolonne og 6 Karosserier til Biler, 400 Senge til Feltlasareter og 200 med Døckerske Sygebarakker. Udenfor København er der i det hele til Raadighed 380 Senge. Men dette er sikkert kun en Draabe i Havet i Nødens Stund.

Efter Krigens Udbrud har der her i Landet været udfoldet en ivrig Virksomhed af vore Damer med indsamlede Komitéer, baade store og smaa, Forfærdigelse af Forbindpækker, Sy-, Strikke- og Stoppearbejde i Hjemmene eller i offentlige Lokaler og paa de fleste Kaserner. Der paahviler imidlertid det her værende røde Kors en anden større og vigtigere Opgave, nemlig Besørgelsen af de næsten utallige

Krigsfangers Korrespondance. —

Til dette Øjemed er der, foruden Hovedkontoret i Genf, oprettet to andre Bureauer, et i Bukarest og et i København, og det danske Bureau har faaet tildelt Besørgelsen af Brevene fra den østlige Krigsskueplads, det vil sige: Breve fra tyske Fanger i Rusland og russiske i Tyskland. Det kan dreje sig om ca. 1000 Breve pr. Dag med de umuligste Haandskrifter og Stavemaader og med Adresser, der ikke er til at granske — især naar de er skrevet med russiske Bogstaver. Naar dertil kommer Pakkepost og Pengeforsendelser, kan man forestille sig hvor kolosalt og hvor ansvarsfuldt Arbejdet er. Ansvarsfuldt, fordi et Brev, ankommet i de rette Hænder, kan betyde usigelig Glæde og Lettelse for Modtageren og dets Forsvinden en fortsat kvalfuld Uro. Fra Tyskland er der foreløbig kommet Forteg-

nelse over ca. 90,000 russiske Fanger — der har man jo Orden i Tingene; fra Rusland er ingen Fortegnelse kommet, og det vanskeligst Arbejdet stærkt.

Det mægtige Arbejde besørges gratis af et stort Antal sprogkyndige Damer, blandt hvilke findes Dronningen, der daglig gennemser Bunker af disse ofte naive Skrivelser. De mest indtrængende er fra ængstede Slægtninge i Hjemmet. En Hustru skriver: »Højtærede Forening! Jeg vil saa gerne bede Jer, om I vil være saa gode at skrive til mig, om min Mand er i russisk Fangenskab, for i 8 Uger har han slet ikke skrevet til mig, og alle de mange Kort, jeg har sendt ham, er kommen tilbage. Og nu aner jeg ikke, om han er i Fangenskab, eller han er død. Jeg sørger saa forfærdelig, for jeg tænker kun paa ham. Hvor kan han dog være? Ærede For-